

venské, avšak důvody rozsudku opírají se o právní zásady, platné i v historických zemích, takže význam rozsudku vztahuje se na celou státní oblast.

Spor byl zahájen před okresním soudem v Mukačevě (C III 994/36), kde žalobce, obchodník radiopřístroji, byl rušen provozem světelné reklamy. Soud I. instance i soud odvolací žalobě vyhověly, při čemž se dovolávaly práva sousedského a zákazu šikány. Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 3. února 1938 čj. Rv IV 419/37 rozsudek potvrdil. V důvodech uvádí v podstatě toto:

Žalobce je legitimován k žalobě tím, že mu bylo uděleno »povolení« podle § 1. zák. č. 9/24 Sb. z. a n. k obchodu radiovými přístroji, kteréžto povolení plně nahrazuje koncesi k poslechu rozhlasu. Dovolávali se žalobce ochrany své držby radiokoncese, není tento argument vhodný, neboť veřejné oprávnění samo o sobě nemohlo by býti předmětem soudní ochrany in possessorio. Rušení rozhlasu není tedy rušením práva z koncese, nýbrž nejvyšší soud je přímo označuje jako »rušení držby radiového poslechu«.

Stále rostoucí rozmach rozhlasu, jeho důležitost kulturní pro veřejnost, zájem státu, ani právní citění tak značné a významné složky občanstva, kterou tvoří posluchači rozhlasu, nelze přehlížeti a je nutno poskytnouti posluchu rozhlasu soudní ochrany.

Právním podkladem ochrany je § 364 a § 1295 o. z. Podle těchto ustanovení je posluchač rozhlasu oprávněn žádati na soudě, aby žalovanému bylo zakázáno rušiti jeho poslech rozhlasu a je povinností žalovaného učiniti taková opatření, aby zamezil další rušení.

C. Návrh zákona na ochranu poslechu rozhlasu.

Citovaný rozsudek je dobrým příkladem toho, že československá judikatura je schopna vyrovnati se řádně se všemi problémy, jež sebou technický pokrok přináší a jež legislativa nestačí včas regulovati. Ovšem sebedokonalejší judikatura nemůže postačiti tam, kde je potřeba zevrubné úpravy zákonné.

Návrh »zákonu na ochranu radio-elektrického příjmu před rušením elektrickými zařízeními« je již delší dobu projednáván a bude snad v letošním roce uzákoněn.

Podle něho bude péče o nezávadnost elektrických zařízení příslušetii jejich prodávacům a výrobcům a jejich provozovatelé se budou musit starat o jejich další udržování. Náklady na protiporuchová opatření poneseu tedy zásadně majitelé rušících přístrojů; výjimka má býti připuštěna jedině tam, kde jde o zařízení, která by byla v provozu již před účinností zákona anebo pro něž byly poskytnuty v tomto směru zvláštní úlevy.

Po 15 letech existence dostalo se tedy československému rozhlasu ochrany soudní a dostane se mu snad i ochrany zákonné.

Dr. Karel Remeš.

Odcudzenie živého zvieräta v súdnej praxi a trestných zákonoch.

Jaký trestný čin treba spatrovať v bezprávnom prisvojení si živého zvieräta, krádež (pytliactvo), alebo — pokiaľ jeho hodnota neprevyšuje 100 Kč — priestupok proti vlastníctvu? Na túto otázku nedáva nám judikatura v rôznych dobách jednakú odpoveď. Pokiaľ ide o domáce zvieratá, boly vynesené rozhodnutia, ktoré považovali odcudzenie týchto

za krádež, iné zaraďovali aj živé zvieratá, pokiaľ jeho hodnota neprevyšovala 100 Kč pod pojem potraviny alebo požívatinu a v dôsledku toho prehlasovali prisvojenie si takého za priestupok proti vlastníctvu v smysle § 126 tr. zák. priest. v znení § 51 tr. nov. z r. 1908 (Kúria B. T. VII 30). Posledný názor zastávajú v prevážnej časti aj naše opravné stolice a to aj keď predmetom trestného činu je zvieratá voľne žijúce, na ktoré sa vzťahuje právo poľovky. Takéto subsidiárne používanie predpisu § 51 tr. nov. pri deliktach, ktoré by ináč boli krádežou však považujeme za pochybené, vyvolané nesprávnym výkladom a nepochopením práve citovaného ustanovenia priestupkového zákona. Smysel a cieľ jeho bol na svoju dobu veľmi humánný: zamedziť, aby ten, kto kradne z hladu a tiesne bol práve tak prísne potrestaný ako keď iný kradne veci menej nezbytné potrebné k udržiavaniu života, len preto, aby sa na úkor iného obohatil. Nemôže sa teda tohoto miernejšieho ustanovenia dovoľávať na pr. ten, kto ukradne 10 sliepok a kurčiat, odnesie ich živé vo vreci a na trhu predá alebo na svojom dvore ďalej chová, ačkoľvek by pri výklade, ktorý vyvraciam, išlo v takom prípade len o uzamknutím potrestateľný priestupok. Práve tak by bolo priestupkom odvedenie živého jahňata či ovce z chlieva, pokiaľ by tu nebola nejaká okolnosť, ktorá by tento skutok činila zločinom podľa § 336 tr. zák. ačkoľvek označovať tieto za potraviny dokiaľ neboli zbavené života sa prieči aj prostému rozumu. Ešte jasnejšie objaví sa absurdnosť tejto aplikácie zákona pri divej zveri. Väčšina pytliačov je usvedčená z odcudzenia zvere v hodnote, neprevyšujúcej v jednotlivom prípade 100 Kč (až 50 koroptví, 4 zajaci, 1 srnka), tí všetci unikajú takto buď vôbec trestu, lebo trestné oznámenie, ktoré majú na mysli prečín v smysle § 1 zák. č. 57/36 Sb. zák. a nar. o pytliactve, nebývajú vybavené súkromým návrhom, a bol-li aj návrh pripojený už pred okr. súdom, môžu byť potrestaní najviac uzamknutím do 8 dní. V dôvodovej zpráve k novému zákonu o trestaní pytliactva bolo zdôrazňované, že novou úpravou má byť zvýšená ochrana zvere sprísnením trestov a vo výpočte paragrafov trestného zákona, dľa ktorých má byť pytliactvo kvalifikované a trestané, vedľa §§ 48 a 49 tr. nov. § 51 (§ 126 tr. zák. priest.) ani neni uvedený. Ďalším dôsledkom nesprávneho použitia zákona by bola úplná beztrestnosť pokusu odcudziti zvieratá v hodnote do 100 Kč, lebo ako známe, pokus priestupku neni trestný. Nebolo by teda možné stíhať pytliača, ktorý zvieratá postrelil, ono však ušlo, alebo keď inou okolnosťou bolo zmarené, aby si chytené zvieratá skutočne pri vlastnil.

Výstižne vykláda Illés vo svojich Vysvetlivkách k uh. tr. zákonu priestupkovému (str. 304), že potravinou poľažne požívatinou sú len predmety, ktoré už po bežnej kuchynskej úprave, jako očistenie, uvarenie, upečenie, sa stanú požívateľnými, nie sú preto potravinou obiln. klasy ani keď sú už pokosené, ani telá živých zvierat. Tohoto stanoviska sa pridržiavala aj Kúria v starších svojich rozhodnutiach, prehlasujúc bezprávne prívlastenie si živého zvieratá bez ohľadu na jeho hodnotu za krádež (B. T. V 83, XVII 159 a i) a jedine tento výklad treba prijať aj dnes za odpovedajúci zákonu a potrebe náležitej trestnej represie, najmä pokiaľ ide o pytliactvo, tento nebezpečný šport našich dedín, ktorý od trestnej činnosti zdánlive nevinnej vedie často k deliktom najväčším.

Dr. Nora Budínová.